

Изработенитѣ нѣща прѣзъ лѣтото на есенъ ги продавалъ на пазаря и прѣзъ зимата си живѣлъ тихо, спокойно и безгрижно. . .

Щомъ дойде пролѣтъ, отново трѣгва съ милото си стадо по полето. . . Чистиятъ въздухъ, топлото слънчице и пѣнието на славеитѣ из пѣлвали съ нова радостъ душата му. Той се усѣщалъ щастливъ, доволенъ и богатъ. . . .

Веднажъ легналъ на почивка подъ единъ старъ джбъ. Пролѣтното слънце го приспало. . . Въ сѣня си той слуша гласъ отъ листата на джба :

— Щастливъ си, Атанасе, че живѣешъ както твоята душа желае! И мене се иска така да живѣя, но *твой братъ* ми направи голѣмо зло. . . Отъ тогава нѣмамъ ни спокойствие, ни радости. . . Съхна и чезна отъ него!

— Какво е това нещастие, старий джбо? — попиталъ Атанасъ.

Заскърцалъ, заплакалъ старииятъ джбъ и жално проговорилъ :

— Ти самъ ще узнаешъ това, Атанасе, азъ не искамъ да ти го кажа. Вземи това *нещастие* отъ мене и ти ще бѣдешъ щастливъ! . . .

Събудилъ се Атанасъ и нищо не можелъ да разбере отъ този сѣнь. . . „Малко ли стари дървета скърцатъ; праздна работа е това!“ — казалъ си той.

Но този плачъ се повтарялъ всѣки день. Погледналъ той джба и видѣлъ върха му изсъхналъ, клонетѣ оголѣли и прѣчупени, а само на долнитѣ части се зеленѣятъ листа. . .